

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: 2017 ... ΣΥΓΧΥΣΕΙΣ! | ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΙΔΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΜΑΣ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ | ΟΙ ΝΕΟΙ ΚΑΙ Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΤΟΥΣ | ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ (ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ) | ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΜΠΟΥΑ | ΕΝΑΣ ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΛΟΓΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΤΡΑΜΠ | ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ | Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΕΝΟΣ “ΝΕΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ” | ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΑ | ΜΕΤΑΜΟΣΧΕΥΣΗ | ΓΙΑ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΕΥΗΜΕΡΙΑ | Η ΑΠΟΥΣΑ ΘΡΑΚΗ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΓΡΑΦΟΥΝ: Δημήτρης Γ. Μεταλληνός, Γεώργιος Κ. Τασούδης, Ξυδιανού Δέσποινα, Σαρσάκης Ιωάννης, Ιωάννα Βασίλου, Παπαδόπουλος Νικόλαος, π. Γεώργιος Μεταλληνός, Αθανάσιος Δ. Θεοδωράκης, Παπαδόπουλος Θεόφιλος, Θεοφάνης Μαλκίδης, Ηλίας Σταμπολιάδης

2017 ... συγχύσεις!

Εισήλθαμε στο έτος 2017, αλλά οι αμαρτίες του παρελθόντος δεν λένε να σταματήσουν. Όποιον τομέα της κοινωνίας μας κι αν εξετάσεις, θα διαπιστώσεις μια διάχυτη παθογένεια, που φέρει την ονομασία «σύγχυση». Ως σπουδαιότερα συμπτώματα θα μπορούσαν να καταγραφούν επιλεκτικά τα ακόλουθα:

Πολιτική σύγχυση: όποιος τάξει στον ζαλισμένο από την παρατεταμένη κρίση νεοέλληνα, θα κατορθώσει να υφαρπάξει την πολυπόθητη ψήφο του. Αποτέλεσμα κόμματα, αλλά και φιλόδοξοι νέοι ηγετίσκοι, να ανταγωνίζονται στις ουτοπικές υποσχέσεις (λαϊκισμός).

Εθνική σύγχυση: υπάρχουν «ειδήμονες», οι οποίοι διαβεβαιώνουν ότι είμαστε έτοιμοι να εισέλθουμε

νικητές στην Κωνσταντινούπολη και ταυτόχρονα άλλοι που ισχυρίζονται, ότι επίκειται η απώλεια κάποιων νησίδων στο Αιγαίο (πολιτικαντισμός).

Πνευματική σύγχυση: εντός των κόλπων της Εκκλησίας μας έχει ενεργοποιηθεί για άλλη μια φορά η διαμάχη ανάμεσα σε «ενωτικούς και ανθενωτικούς», δηλ. το δίπολο «παραδοσιακοί και νεωτεριστές». Ιστορικά αναβιώνει το τραγικό αυτό φαινόμενο σε πολύ κρίσιμες για το Γένος μας περιόδους (πνευματικός διχασμός).

Εκπαιδευτική σύγχυση: την ώρα που εισάγει η υπερδύναμη Ρωσία την ελληνική, ως ξένη γλώσσα επιλογής στα σχολεία της χώρας της, οι πολιτικοί υπεύθυνοι της Παιδείας μας δεν μπορούν να αντιληφθούν την υπεραξία των μαθημάτων των Αρχαίων Ελληνικών, της Ιστορίας και των Θρησκευτικών (ιδεολογικός διχασμός).....

Είναι η πρώτη φορά, που παρατηρείται σύγχυση σ' ολόκληρο (σχεδόν) τον κοινωνικό μας βίο; Ασφαλώς και όχι. Η γενική σύγχυση, όποτε καταγράφεται ιστορικά, οδηγεί σε κρίση, και η κρίση νομοτελειακά σε εθνική τραγωδία. Πολλές φορές παρατηρήθηκε σύγχυση σ' έναν ή περισσότερους τομείς της κοινωνίας. Αλλά παρόμοια γενική κρίση, μόνο στις κρίσιμες εθνικές περιόδους. Τραγικό το γεγονός, ότι

δεν φαίνεται ικανή καμία ηγεσία (πολιτική, οικονομική, πνευματική, εκκλησιαστική κ.ά.) να μπορεί να αντιμετωπίσει τη γενικευμένη αυτή κρίση. Αφού, λοιπόν, δεν περιμένουμε ΤΙΠΟΤΕ από πάνω, οφείλουμε από κάτω, εμείς ο λαός, να συμβάλλουμε στην εξάλειψή της. Όλα τα ΕΓΩ των (ψευτο)ηγετών οδήγησαν στην τραγική κατάσταση που βιώνουμε. Οφείλουμε, λοιπόν, να (επ)ανακαλύψουμε το ιστορικά σωτήριο ΕΜΕΙΣ και να προσπαθήσουμε, ξεκινώντας από την επαρχία, να αλλάξουμε την καθημερινότητά μας.

Οικογένεια, εκπαιδευτική κοινότητα, ενορία, σύλλογοι και όλα τα ζωντανά κύτταρα της τοπικής κοινωνίας, μαζί με την τοπική αυτοδιοίκηση, οφείλουμε να συνεργαστούμε με γνώμονα το ΕΜΕΙΣ, εάν θέλουμε πραγματικά ν' αλλάξουμε τη ζωή μας. Διαφορετικά θα συνεχίσουμε να παρατηρούμε τις τραγικές, εξαιτίας της αυτοπαράδοσής μας, εθνικές εξελίξεις που διαμορφώνονται, να ολοκληρώνουν τον ιστορικό τους κύκλο. Ας αλλάξουμε οι ίδιοι, για να αλλάξει η (τοπική) κοινωνία μας! Μετάνοια, λοιπόν! Καλό πνευματικό αγώνα και κατά το 2017...

Δημήτρης Γ. Μεταλληνός
Θεολόγος-Ιστορικός
Κέρκυρα

ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΙΔΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΜΑΣ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

«Ήσαν δε τινες Έλληνες εκ των αναβαινόντων ίνα προσκυνήσωσιν εν τη εορτή. Ούτοι ουν προσήλθον Φιλίππω τω από Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας, και ηρώτων αυτόν λέγοντες· κύριε, θέλομεν τον Ιησούν ιδείν. έρχεται Φίλιππος και λέγει τω Ανδρέα, και πάλιν Ανδρέας και Φίλιππος λέγουσι τω Ιησού· ο δε Ιησούς απεκρίνατο αυτοίς λέγων· ελήλυθεν η ώρα ίνα δοξασθή ο υιός του ανθρώπου.» (Ιωάν. ιβ' 20-23)

Προκειμένου να αντιληφθούμε και να εγκολληθούμε τα όσα απαράμιλλης σπουδαιότητας αποκαλύπτονται, μέσω των προαναφερόμενων χωρίων της Καινής Διαθήκης για εμάς τους Έλληνες, θα επικαλεστούμε ερμηνευτικές πληροφορίες από την πνευματική παρακαταθήκη την οποία κληρονομήσαμε από την Παράδοσή μας και κυρίως από τον φωτισμένο και μακαριστό γέροντα Ιωσήφ Βατοπαιδινό.

Οι αρχαίοι μας πρόγονοι, κυρίως μέσω της φιλοσοφικής διαλεκτικής αναζήτησης, αλλά και της θρησκευτικής πράξης, οδηγήθηκαν από πολύ νωρίς στο συμπέρασμα περί της αθανασίας και αειζωίας του ανθρώπου. Στην προσπάθειά τους να προσεγγίσουν την πηγή της αθανασίας σκάρφισαν είδωλα, θεούς, θυσίες κ.α. από τα οποία, όμως, δεν λάμβαναν ουσιαστική πλήρωση ούτε πειστική απάντηση η οποία να ικανοποιεί την ενδόμυχη, αλλά ανεπιβεβαίωτη πεποίθησή τους.

Γνώριζαν πως τα σύμπαντα είναι αιτιατά. Έψαχναν,

λοιπόν, να βρουν τον πρωταίτιο προκειμένου ο ίδιος να τους αποκαλύψει τον τρόπο κατάργησης του θανάτου, έτσι ώστε να κατορθώσουν την ολοκλήρωση της προσωπικότητάς τους.

Έμαθαν, λοιπόν, ότι στα μέρη της Παλαιστίνης παρουσιάστηκε ένα πρόσωπο υπερφυσικό το οποίο διέταζε τα συστήματα, τα στοιχεία της φύσης με τρόπο, μάλιστα, εξουσιαστικό. Αμέσως σκέφτηκαν και είπαν μήπως είναι Αυτός ο αίτιος των πάντων ο οποίος προσωποποιήθηκε, σπεύδοντας στην εν λόγω περιοχή, προς αναζήτηση Του.

Τόσο η αναζήτηση όσο και η συνάντηση μαζί Του δεν ήταν εύκολη. Παρ' όλες τις δυσκολίες αυτοί επέμειναν και απευθυνόμενοι στους Μαθητές του Κυρίου μας, τους είπαν, “Κύριοι σας παρακαλούμε είμαστε Έλληνες και ήρθαμε εδώ, γιατί θέλουμε τον Ιησού τον ίδιο, δεν φεύγουμε, πάρτε μας να τον δούμε”. Έτσι αναγκάστηκαν οι Μαθητές να πάνε να πούνε στον Κύριό μας, “Κυριέ μου, ήρθαν οι Έλληνες και σε ζητούν”. Τότε ο Κύριός μας είπε, “αρθήσεται αφ' ημών η βασιλεία και δοθήσεται έθνη ποιούντες τους καρπούς αυτής” (Ματθ. κα' 43). Αυτό ήτανε για μας.

“Ελήλυθεν η ώρα ίνα δοξασθή ο Υιός του ανθρώπου” (Ιωάν. ιβ' 23). Από τότε προέβλεψε για τη δική μας Φυλή, ότι εμείς θα αναλάβουμε το πλήρωμα της θείας επαγγελίας, για την επανόρθωση του ανθρώπου από την παγκόσμια

διαστροφή στην όντως, εν Χριστώ ζωή. Αυτής, λοιπόν, της ευλογίας είμαστε συνεχιστές. Τούτο πρέπει να μην το ξεχάσουμε ποτέ, διότι αυτό δεν το ακούσαμε από κάποιον προφήτη ή από άλλους αγίους. Αυτοπροσώπως, Αυτός δί' ου τα πάντα εγένετο, ο οποίος ενανθρωπίστηκε για την σωτηρία μας, ο ίδιος μας χειροτόνησε ως το δικό Του πλέον έθνος, ως τη δική Του κληρονομιά.

Αυτής, λοιπόν, της ουράνιας κληρονομιάς είμαστε συνεχιστές. Αυτών των προγόνων μας, των εκατομμυρίων μαρτύρων και ομολογητών, των οσίων οι οποίοι δια την υπακοή και την υποταγή στο θείο θέλημα πέτυχαν το πλήρωμα του αγιασμού, αυτών τους οποίους κάναμε εικόνες και ασπαζόμεστε τη μορφή τους και τους επικαλούμαστε είμαστε απόγονοι.

“Όπου γαρ εστίν ο θησαυρός υμών, εκεί έσται και η καρδία υμών» (Ματθ. στ' 21). Όταν με κάθε προληπτικότητα, με παθητικά και ενεργητικά μέτρα προσπαθούμε να διαφυλάξουμε και εξασφαλίσουμε, από τους άρπαγες και τους καιροσκόπους, τη βιωσιμότητα και ακεραιότητα της υλικής μας περιουσίας, κάτι δηλαδή το πεπερασμένο, το αυτό δεν προτάσει το πραγματικό μας συμφέρον και το ιστορικό μας καθήκον να πράξουμε και για την πνευματική

...συνέχεια στη δεύτερη σελίδα

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΤΩΝ

Η προσωπική μας ευθύνη για τη σωτηρία του Γένους μας!

Ο ελληνικός λαός πολλά έπαθε από την έλλειψη ενότητας στην πορεία του μέσα στον χρόνο. Είμαστε ένας λαός που κουβαλά στην πλάτη του το μεγαλείο της δημιουργίας με την τραγικότητα της αυτοκαταστροφής.

Στον πόλεμο γενναίοι και νικητές, στην ειρήνη εμφύλιοι και διχασμοί.

Η ιστορία μας έχει να μάς διδάξει πολλά από τα παθήματά μας λόγω της διχόνοιας.

Στα δύσκολα σημερινά χρόνια πολλά θα μπορούσαμε να μάθουμε από το παρελθόν μας. Τι πιο σημαντικό λοιπόν από την ανάγκη ενότητας για το Γένος μας!

Κάτω από ποιες όμως προϋποθέσεις; Αυτές δεν θα μπορούσαν να είναι άλλες από τη μεταξύ μας Αγάπη και Συγχώρεση, του ενός προς τον άλλο.

Να, λοιπόν, ποιος πρέπει να είναι ο προσωπικός μας αγώνας! Η προσπάθεια της πνευματικής μας βελτίωσης, η οποία όμως μπορεί να ευοδωθεί μόνο μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Και όσο θα παραμένουμε εντός της θα διασώζεται και το Γένος μας!

ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΙΔΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΜΑΣ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

...συνέχεια από την πρώτη σελίδα

μας κληρονομιά, η οποία άλλωστε, είναι η μόνη η οποία εμπεριέχει τη σωτηρία μας οδηγώντας μας, ουσιαστικά, στην αθανασία;

Όλα αυτά, αγαπητοί μου, δεν αφορούν σε διαδόσεις τρίτων ούτε σε διαβλητές σκοπιμότητες, αλλά σε ιστορικά συμβάντα τα οποία ουδείς σώφρων νους νοείται να αμφισβητήσει. Δεν είμαστε φυλετιστές, αλλά φιλαληθείς. Είμαστε χρισμένοι κληρονόμοι της θείας ευαρέσκειας όπως αυτή εκφράστηκε από τον ίδιο τον Θεό Λόγο, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, τον Κύριο και Θεό και κατά χάριν Αδερφό μας Ιησού Χριστό.

Δεν προδίδουμε την εμπιστοσύνη Του, δεν ξεπουλάμε τις θυσίες των προκατόχων μας. Ας μην φανούμε αγνώμονες, ούτε κατώτεροι των περιστάσεων. Η ιστορία μας βρίθει παραδειγμάτων από τα οποία διδασκόμαστε, με τρόπο στεντόρειο και πρακτικό, ότι **δεν αποτελεί ίδιον της Φυλής μας η προδοσία.**

Έτσι και τώρα, στην εποχή της καταπάτησης των αξιών, ενεργοποιώντας πλήρως, προσφιλώς και εμπράκτως την ομολογιακή και φιλότιμη ιδιοσυγκρασία μας, τόσο με την περιεκτική μας μετάνοια όσο και με την δυναμική μας συσπείρωση γύρω από κοινωνικοπολιτικές δράσεις οι οποίες, συν Θεώ, μέλλει να αναδυθούν εδραιωμένες στα ζωοποία και ανακαινιστικά ελληνορθόδοξα ιδανικά μας, δε θα προδώσουμε την πνευματική δόξα της ρίζας μας ούτε το καύχημα της Φυλής μας.

Γεώργιος Κ. Τασούδης
Ποιητής – Συγγραφέας
Θούριο Ορεστιάδας

ΟΙ ΝΕΟΙ ΚΑΙ Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΤΟΥΣ

Ο χρόνος είναι ένα μέγεθος, που την υπόστασή του δεν μπορούμε να αντιληφθούμε διαφορετικά, παρά μόνο με τα αποτελέσματά του. Έτσι λέμε “πέρασε τόσος χρόνος”, “έχουμε τόσο χρόνο”, κλπ., όχι γιατί έχουμε ένα συγκεκριμένο στοιχείο γι’ αυτόν, αλλά επειδή αντιλαμβανόμαστε την καταλυτική επίδρασή του πάνω στα πράγματα.

Τα αποτελέσματα του χρόνου είναι διαφορετικά. Προσφέρει λήθη, πράγμα απαραίτητο και λυτρωτικό για τον άνθρωπο, παρέχει τη δυνατότητα αντικειμενικής κρίσης των γεγονότων, αφού αφαιρεί το συναίσθημα, που αποτελεί ανασταλτικό παράγοντα της αληθινής και αντικειμενικής κρίσης. Προσφέρει πείρα και γνώση γενικότερα. Φθείρει τα έργα του ανθρώπου, εκτός από τα πνευματικά. Επίσης, φθείρει την ανθρώπινη ύπαρξη και προσφέρει την υστεροφημία σαν ανταμοιβή για τον αγώνα του ανθρώπου.

Η σχέση ανθρώπου-χρόνου είναι πάντα εχθρική. Να μην προσφέρει πολλά, αλλά και στερεί άλλα τόσα. Φέρνει γηρατεία, μαρασμό, θάνατο.

Ο πιο πετυχημένος είναι ο παραλληλισμός του χρόνου με το χρήμα, γιατί η σημασία και των δύο εξαρτάται από την καλή ή την κακή χρήση του. Ο λόγος του Αποστόλου Παύλου “εξαγοραζόμενοι τον καιρόν” είναι ένας λόγος καίριος, που κρατά την επικαιρότητά του σ’ όλες τις εποχές. Ο άνθρωπος που σπαταλά ή παραμελεί το παρόν χάνει τη δυνατότητα ελέγχου του μέλλοντος.

Ο χρόνος είναι ένα ταμείο γνώσεων και εμπειριών. Εκμετάλλευση του χρόνου δε σημαίνει αναγκαία εργασία ασταμάτητη. Απαραίτητος είναι και ο ελεύθερος χρόνος, που φέρνει μια χαλάρωση στην ένταση και ένα σπάσιμο στη ρουτίνα. Ο ελεύθερος

χρόνος πρέπει να αξιοποιείται κατάλληλα. Από εδώ προκύπτει η ανάγκη της ψυχαγωγίας.

Οι νέοι στην εποχή μας έχουν πραγματικά ελεύθερο χρόνο; Κατανοούν ουσιαστικά την έννοια και την ανάγκη της ψυχαγωγίας; Ή έχει γίνει και αυτή ένα πρόβλημα;

Κυνηγούν σαν σύγχρονοι άνθρωποι χρόνο και ψυχαγωγία. Με τόσα τεχνικά μέσα, που θεωρητικά θα έπρεπε να ικανοποιούν αυτή την ανάγκη τους, ουσιαστικά δεν το καταφέρνουν και έτσι δεν αξιοποιούν τον ελεύθερο χρόνο τους και δεν ψυχαγωγούνται.

Όλα τα νέα παιδιά έχουν στα χέρια τους ένα κινητό τηλέφωνο τελευταίας τεχνολογίας. Αν και το κόστος απόκτησής του είναι δυσβάσταχτο για τον οικογενειακό προϋπολογισμό το θεωρούν απαραίτητο και αναγκαίο απόκτημα. “Σερφάρουν” αδιάκοπα στο διαδίκτυο σε διάφορους ιστότοπους, αμφιβόλου πολλές φορές προσφοράς πραγματικής ψυχαγωγίας και γνώσης. Χάνονται σε ατελείωτες συζητήσεις με αληθινούς ή διαδικτυακούς “φίλους”.

Έτσι “φεύγουν” από την πραγματική ζωή. Αρνούνται τα προβλήματα, δεν τα παραδέχονται, προσπερνούν καταστάσεις και οι χαρακτήρες τους διαμορφώνονται έχοντας μια θέση αρνητική για τη ζωή. Όλη η αλήθεια της ζωής τους είναι ένα πληκτρολόγιο και μια οθόνη.

Η ήρεμη, ψυχολογική κατάσταση, που θα τους πρόσφερε η αληθινή ψυχαγωγία δεν υπάρχει. Το διάβασμα ενός βιβλίου, το θέατρο, ο κινηματογράφος δεν τους ικανοποιούν.

Οι περίπατοι, οι εκδρομές, οι κατασκηνώσεις, η συμμετοχή σε ομαδικές δραστηριότητες δεν τους είναι απαραίτητες. Βαριούνται, κουράζονται,

“ξενερώνουν”.

Γι’ αυτό πρέπει να παροτρύνουμε τους νέους μας να αξιοποιούν τον ελεύθερο χρόνο τους. Είτε τον σχολικό, είτε τον φοιτητικό, είτε τον εργασιακό.

Η πολιτεία οφείλει να διοργανώνει εκδηλώσεις εικαστικές, μουσικές κ.ά. σε κάθε περιοχή με θέματα που τους αφορούν και με είδωλα της εποχής τους, με χαμηλό οικονομικό κόστος για να μπορούν, τα νέα παιδιά, να λαμβάνουν μέρος, με όρεξη και διάθεση.

Από την άλλη μεριά, η Εκκλησία να είναι πιο ανοικτή και ελαστική στις νεανικές συμπεριφορές. Έτσι, οι νέοι, τα «εκκλησιαστικά δρώμενα», όπως την πανήγυρη της ενοριακής εκκλησίας, την κυριακάτικη λειτουργία, τις εκδηλώσεις των ενοριακών κύκλων να μην τα βλέπουν σαν ανιαρά, ξεπερασμένα ή γεροντίστικα και εκτός της εποχής τους, γεγονότα αλλά να λαμβάνουν μέρος ενεργά σ’ αυτά και να αποκομίζουν θετικά οφέλη.

Εμείς, οι γονείς ας παροτρύνουμε τα παιδιά μας σε πολλές δραστηριότητες. Να τα παρακολουθούμε διακριτικά, προσεκτικά, χωρίς να τα “πνίγουμε” και με τρόπο να δείχνουμε το σωστό. Γιατί τα νέα παιδιά, έχοντας το επαναστατικό στοιχείο μέσα τους έντονο, αντιδρούν. Δεν πρέπει να λέμε «δεν βαριέσαι», θα μεγαλώσουν και θα μάθουν.

Οι νέοι μας είναι το ανθρώπινο δυναμικό μιας χώρας και θα πρέπει να τους βλέπουμε σαν μια μελλοντική επένδυση. Είναι το πιο ευαίσθητο κοινωνικό σύνολο αλλά και ένα χρυσό κεφάλαιο. Ας τους ακούσουμε και ας τους παροτρύνουμε!

Ξυδιανού Δέσποινα
Θεολόγος-Πρεσβυτέρα,
Έδεσσα

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΜΠΟΥΛ

Γράφω από την Καμπούλ, του Αφγανιστάν. Βρίσκομαι σε μια τυραννισμένη γη που σχεδόν δεν έχει αλλάξει από τις μέρες που ο Μέγας Αλέξανδρος την κυριάρχησε, από τις μέρες που ο Κύριός μας περπατούσε στη γη. Πολλά από τα χωριά δεν έχουν ηλεκτρικό και παίρνουν νερό με κουβάδες από πηγάδια. Οι περισσότερες γυναίκες τους δεν μορφώνονται, επειδή οι Ταλιμπάν πιστεύουν πως η γυναίκα είναι μόνο για το σπίτι, να μεγαλώνει παιδιά,

και να υποτάσσεται στη θέληση του συζύγου της. Εδώ ακολουθούν μια πορεία ζωής προ Χριστού, μια πορεία ζωής που κυριαρχεί το “σόι.” Παντρεύονται τα ξαδέλφια τους για να παραμείνουν όλοι στην ίδια οικογένεια. Το Islam επιτρέπει την πολυγαμία για τους άνδρες και να παντρεύονται κορίτσια, σε ηλικίες που στην Ευρώπη και στις πιο πολλές χώρες είναι παράνομο. Στο Αφγανιστάν οι νόμοι είναι δεμένοι με τη θρησκεία. Η θρησκεία είναι

ο νόμος, η “Σαρία” είναι ο νόμος. Χρειάζεται να κατανοήσουμε πως πολλοί από τους μετανάστες που φεύγουν από το Αφγανιστάν, τη Συρία, το Ιράκ για να έρθουν στην Ελλάδα είναι φανατικοί Σίιτες Μουσουλμάνοι, στους οποίους η θρησκεία τους είναι νόμος τους. Άρα, πρέπει να αναρωτηθούμε, αφού οι νόμοι τους είναι βασισμένοι πάνω στη θρησκεία τους, πώς θα αφομοιωθούν μέσα στην Ευρώπη και στα

δικά μας πιστεύω; Πώς θα ακολουθήσουν τους νόμους του κράτους που θα επιλέξουν για να ζήσουν;

Προσπαθώντας να κατανοήσουμε αυτούς τους ανθρώπους, ας μην ξεχνάμε πως η Ελλάδα είναι χώρα Ορθοδόξων Χριστιανών, ένας τόπος όπου έχει χυθεί πολύ αίμα για την Ορθοδοξία, Το αίμα που έχει χυθεί είναι αίμα που δεν πρέπει να ξεχαστεί, και χρειάζεται να το τιμήσουμε τώρα. Ο σταυρός είναι το σύμβολο της Ελληνικής σημαίας μας! Επιτρέπεται να υπάρχουν μέσα στη χώρα μας μετανάστες που ακολουθούν Σιιτικά παραδείγματα; Θα επιτρεπόταν στους δρόμους της Kabul ή στο Riyadh να μεταφέραμε τον Επιτάφιο και τον Σταυρό του Χριστού μας; ΟΧΙ, διότι οι Μουσουλμάνοι υποστηρίζουν φανατικά τη δικιά τους θρησκεία, ειδικά στους δικούς τους τόπους. Αν αφήσουμε να τηρήσουν τους δικούς τους νόμους στη δικιά μας χώρα, τότε σιγά-σιγά θα εξαφανιστούν οι δικοί μας.

Σαν Χριστιανοί και σαν πολιτισμένοι άνθρωποι βεβαίως και να βοηθήσουμε τον αδελφό μας στην ώρα της ανάγκης του. Αυτή είναι η αγάπη που μας διδάσκει η πίστη μας. Πονάμε να βλέπουμε τη φυγή των προσφύγων από τα μέρη τους, τον κίνδυνο και τις δυσκολίες που περνούν για να βρουν μια καινούργια πατρίδα. Χρειάζεται να σεβαστούμε τον πόνο τους. Όλοι μας είμαστε άνθρωποι καμωμένοι από τον ίδιο Θεό ο οποίος μάς καλεί να αγαπάμε αλλήλους. Αλλά στην πατρίδα μας, η δική μας θρησκεία και οι δικοί μας νόμοι πρέπει να ισχύουν και να γίνονται σεβαστοί από όλους. Μπορεί κανείς από εμάς μας να πάει στη Σαουδική Αραβία ή σε άλλες Ανατολικές χώρες και να ακολουθήσει τους νόμους της Ελλάδα και της Ευρώπης;

Η Ελλάδα δεν χάθηκε, διότι οι πρόγονοί μας, στα πιο σκοτεινά χρόνια, κράτησαν σφιχτά την πίστη στον Χριστό μας. Αν δεν ήταν τα Κρυφά Σχολεία τις δύσκολες μέρες της Τουρκοκρατίας θα είχαμε χάσει τη γλώσσα μας, την κουλτούρα μας, τη θρησκεία μας. Η Ορθοδοξία είναι το δυνατό έδαφος που πάνω της στέκει η Ελλάδα.

Υπάρχουν Σιιτικές χώρες όπως το Ιράν, ο Λίβανος κ.ά. που μπορούν να δώσουν το χέρι τους και να αγκαλιάσουν τους Μουσουλμάνους αδελφούς τους στη δικιά τους πατρίδα, αν αυτοί δεν συμφωνούν να τηρήσουν τους δικούς μας νόμους, ερχόμενοι εδώ. Αυτοί που βρίσκουν διαβολική τη νοοτροπία της Δύσης, τη νοοτροπία ζωής της Ευρώπης και της Αμερικής, γιατί να έρθουν σαν μετανάστες εδώ και να μην πάνε σε χώρες που τηρούν τους νόμους της θρησκείας τους;

Ζω σε μια χώρα που δεν έχει αλλάξει για χιλιάδες χρόνια. Σαν πολιτισμένοι άνθρωποι να τους σεβαστούμε, αλλά ο σεβασμός δεν πάει να πει πως θα κάνουμε πέρα τους νόμους της δικής μας χώρας. Δεν πάει να πει πως θα αγνοήσουμε τη δικιά μας θρησκεία. Η Ελλάδα είναι κράτος Χριστιανικό. Η Παναγία και οι Άγιοί μας να κάνουν το θαύμα τους για να σωθεί η πατρίδα μας.

Σας καλώ να βασισταύμε στην Αλήθεια που είναι η πίστη μας, η Ορθοδοξία, και να στεκόμαστε ορθοί, δίκαιοι, έτοιμοι να την υπερασπιστούμε.

Zanna Vasilou (Ιωάννα Βασίλου)

Η Ιωάννα Βασίλου είναι Ελληνίδα ομογενής, κάτοικος Αμερικής, εκπαιδευτικός.

Αυτήν την περίοδο εργάζεται σαν καθηγήτρια σε αμερικανική βάση στην Καμπούλ, στο Αφγανιστάν.

ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ (ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ)

Μελετώντας την αρχαία Ελληνική Γραμματεία, εντύπωση προκαλούν οι πολλές και ενδιαφέρουσες απόψεις των Ελλήνων σοφών για τη Δημοκρατία, λόγω του ότι δεν έπαψαν ποτέ να είναι επίκαιρες. Το γεγονός αυτό δεν είναι τυχαίο, διότι ως ανήσυχα πνεύματα που ήταν, είχαν ασχοληθεί συστηματικά με πάρα πολλά θέματα που αφορούν τον πολίτη, την πολιτεία και τα πολιτεύματα.

Ο ελληνισμός άλλωστε δεν έπαψε ποτέ να φιλοσοφεί καθ' όλη τη διαχρονία του, σε όλες τις εποχές οι απόγονοι αντέγραφαν και διέσωζαν τα έργα των προγόνων τους. Αν και οι κατά καιρούς βάρβαροι κατακτητές κατέστρεψαν και έκλεψαν πολλά χειρόγραφα, παρόλα αυτά έχουν διασωθεί πολλά κείμενα τα οποία έχουμε τη δυνατότητα να μελετάμε και στην εποχή μας.

Ένας από τους πολυγραφοτάτους αρχαίους Έλληνες φιλοσόφους είναι και ο Πλούταρχος (45 – 120 μ.Χ.). Ο ενάρετος Χαιρωνεύς φιλόσοφος, αποτελεί μια εξέχουσα προσωπικότητα της παγκοσμίου φιλοσοφίας. Έζησε τον πρώτο μεταχριστιανικό αιώνα, εμπλουτίζοντας με πάρα πολλά κείμενα την αρχαία ελληνική γραμματεία. Ο Πλούταρχος ήταν θαυμαστής κατά κύριο λόγο του Πλάτωνος, και εμπνεόμενος απ' αυτόν ασχολήθηκε και με την ηθική και παιδευτική υπόσταση του ανθρώπου αλλά και της πολιτείας.

Από το έργο του "ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ" μπορούμε να διδαχθούμε πολλά πράγματα περί δημοκρατίας, τα οποία ισχύουν βεβαίως και στη σημερινή εποχή. Παρακάτω θα δούμε αποσπασματικά από το εν λόγω κείμενο, το πώς εννοούσαν οι πρόγονοί μας τη Δημοκρατία και τι πρέπει να προσέξουμε για να διασφαλίσουμε την ορθή λειτουργία της.

Ο Σόλων ο Αθηναίος ερωτώμενος στο συμπόσιο για το θέμα αυτό είπε: "σε μία σωστή Δημοκρατία πρέπει όταν και όσοι δεν αδικούνται να καταγγέλλουν και να ζητούν την τιμωρία αυτών που αδίκησαν". Αυτή είναι η άποψη του εμπνευστού της Δημοκρατίας, την οποία ευκόλως αντιλαμβανόμαστε ως νόημα και ως σημασία. Ο Σόλων υποδεικνύει τον ενεργό ρόλο που πρέπει αυτεπάγγελτα να αναλαμβάνουν οι πολίτες σε μία δημοκρατία, μη περιμένοντας μόνο την επέμβαση των οργάνων της, η οποία μπορεί και να μην γίνει ποτέ.

Δεύτερος, ο Βίας ο Πριηνεύς είπε ότι: "άριστη Δημοκρατία είναι εκείνη στην οποία όλοι φοβούνται τον νόμο, όπως φοβούνται κάποιον τον τύραννο". Ο Βίας τονίζει με ξεκάθαρο τρόπο, την προσοχή και τον σεβασμό (φόβο) που πρέπει να δείχνουμε στην τήρηση των νόμων, καθώς και στους θεσμούς μιας πολιτείας. Ονομάζει μάλιστα την Δημοκρατία αυτή «άριστη» διότι αν μία δημοκρατία δεν τίθεται στα χέρια των αρίστων πολιτών, τότε καταλήγει ή στην ασυδοσία ή στην τυραννία.

Ακολούθως ο Θαλής τοποθετήθηκε λέγοντας: "τέλεια Δημοκρατία είναι αυτή που δεν έχει ούτε πολύ πλούσιους ούτε πολύ φτωχούς πολίτες". Πώς μπορεί μία κοινωνία να θεωρηθεί δημοκρατική αν υπάρχουν τεράστιες οικονομικές και συνάμα ταξικές διαφορές, εξάλλου μία γενική άποψη των αρχαίων Ελλήνων ήταν ότι το πολύ χρήμα κερδίζεται με πονηριά και δόλο, τα νεοελληνικά παραδείγματα μας το επιβεβαιώνουν.

Έπειτα ο Ανάχαρσης ο Σκύθης πήρε τον λόγο αναφέροντας τα εξής: "εκείνη(η δημοκρατία) που ενώ σε όλα τα άλλα επικρατεί ισότητα η υπεροχή κρίνεται με βάση την αρετή και η κατωτερότητα με βάση την κακία". Πάντα σε κάποιο κοινωνικό σύνολο υπάρχουν οι άνθρωποι που υπερέχουν και διαχειρίζονται τις τύχες των συμπολιτών τους. Μέγα και διαχρονικό ζητούμενο, είναι οι άνθρωποι αυτοί να υπερέχουν για την αρετή τους. Για να αναλαμβάνουν τα ηνία μια κοινωνίας οι ενάρετοι πολίτες, θα πρέπει να έχει κατά κύριο λόγο οργανωμένη και θεσμική παιδεία. Μόνο μέσω της σωστής παιδείας, μπορούν να ενταχθούν στην πολιτεία ενεργοί και φιλοσοφικά σκεπτόμενοι πολίτες, οι οποίοι θα έχουν ως πρόταγμα τον σεβασμό προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Διότι κατά τον Πλάτωνα η φιλοσοφία είναι η επιστήμη των ελευθέρων και κατά τον Φαλμό, αρχή σοφίας φόβος Κυρίου.

Πέμπτος, ο Κλεόβουλος ο Λίνδιος είπε ότι: "συνετή Δημοκρατία είναι εκείνη που οι πολιτευόμενοι φοβούνται πιο πολύ τον ψόγο παρά τον νόμο", και όπως λέει και ο Αριστοτέλης το ωραιότερο χρώμα είναι το χρώμα της ντροπής, από την οποία απορρέει η αξιοπρέπεια. Τι χειρότερο από έναν πολιτικό που δεν είναι αξιοπρεπής και δεν ενδιαφέρεται για τον ψόγο των συμπολιτών του, τότε πώς

είναι δυνατόν να σέβεται τον νόμο και τους συνανθρώπους του, στην σημερινή εποχή τα παραδείγματα άπειρα.

Ο Πιττακός πήρε τον λόγο, έκτος στη σειρά, αναφέροντας για τη δημοκρατία τα εξής: "εκείνη (η Δημοκρατία) όπου δεν επιτρέπεται στους κακούς να ασκούν εξουσία και στους καλούς να μην την ασκούν". Για να μπορούν οι πολίτες να αντιλαμβάνονται τους κακούς από τους καλούς, θα πρέπει να ισχύουν όλα τα ανωτέρω περί παιδείας και αρετής. Δεν αρκεί όμως να περιορίζουμε τους κακούς από την άσκηση της εξουσίας αλλά θα πρέπει να μην αφήνουμε όπως λέει και ο Μυτιληναίος σοφός να απέχουν από αυτήν και οι καλοί. Σήμερα δυστυχώς η πολιτική κατάσταση που επικρατεί στη χώρα μας, απωθεί τους τίμιους και ενάρετους ανθρώπους να ασχοληθούν με τα κοινά.

Τελευταίος, ο Χίλων ο Λακεδαιμόνιος, τοποθετήθηκε λέγοντας ότι: "άριστη πολιτεία είναι εκείνη που ακούει πιο πολύ τους νόμους και πιο λίγο τους ρήτορες", διότι θύμα του κάθε εύγλωττου ρήτορα μπορεί να πέσει μόνο αυτός που δεν του δόθηκε η ευκαιρία να καλλιεργηθεί η σκέψη του και κατά συνέπεια δεν διδάχθηκε να σέβεται και να τηρεί τους νόμους. Με αποτέλεσμα, από ενεργός πολίτης να καταλήγει, μέσω της δημαγωγίας, σε έναν άβουλο οπαδό, κομμάτι δηλαδή ενός χειραγωγούμενου όχλου.

Οι σημερινοί νεοέλληνες, απόγονοι των εμπνευστών της Δημοκρατίας πρέπει να αναρωτηθούμε τι είναι τελικά η Δημοκρατία: μία σύνθετη λέξη; ένα πολίτευμα; μια "καραμέλα"; ένα αποκύημα της φαντασίας; Ποιος ξέρει!!! Αυτό όμως που σίγουρα δεν είναι η Δημοκρατία, είναι ότι δεν αποτελεί κάποιο ποιοτικό ή ποσοτικό μέγεθος όπως κατά καιρούς ακούμε να την αποκαλούν πολιτικοί και δημοσιογράφοι, αναφερόμενοι σε πολύ ή λίγο Δημοκρατία, σε καλή ή κακή Δημοκρατία, σε έλλειμμα ή πλεόνασμα Δημοκρατίας κλπ. Θα πρέπει να καταλάβουμε ότι Δημοκρατία ή υφίσταται ή δεν υφίσταται, και όταν προτάσσουμε το "εμείς" του Μακρυγιάννη υφίσταται, αν όμως είμαστε βουτηγμένοι στο εωσφορικό "εγώ" τότε σίγουρα δεν υφίσταται.

Ιωάννης Α. Σαρσάκης
(Καστροπολίτης), Διδυμότειχο

ΕΝΑΣ ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΛΟΓΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΤΡΑΜΠ

Ρατσιστής, εθνικιστής, φασίστας, σεξιστής, αλαζόνας, υποκριτής....Αλλά και πατριώτης, "αληθινός", πρωτοποριακός, ιδιοφυής, αντισυστημικός (με την καλή του έννοια) και οραματιστής. Και τι δεν έχει ειπωθεί για τον Ντόναλντ Τραμπ τους τελευταίους 19 μήνες. Από την ανακοίνωση της υποψηφιότητάς του για την προεδρία των Η.Π.Α, έως τη νίκη του στις 8 του Νοέμβρη του 2016 και την ορκωμοσία του στις 20 του Γενάρη του 2017. Απόψεις εκ διαμέτρου αντίθετες, βίαιες αντιδράσεις αλλά και ευρεία υποστήριξη. Ένα ομοσπονδιακό κράτος διχασμένο στα δύο. Τι ισχύει τελικά; Αν μπορεί να ισχύει κάτι με σιγουριά στον κόσμο που ζούμε.

Πρόθεσή μας δεν είναι να αναφερθούμε στην πιθανή πολιτική που θα ακολουθήσει ως προς την εσωτερική και εξωτερική πολιτική των Η.Π.Α., έτσι κι αλλιώς υπάρχουν αξιόλογοι (γεω)πολιτικοί αναλυτές, οικονομολόγοι και λοιποί ειδήμονες για αυτή τη δουλειά, άλλα να προσπαθήσουμε να αναζητήσουμε τα αίτια αυτού του φαινομένου(;) διχασμού σε τοπική (αλλά και παγκόσμια) κλίμακα.

Κακά τα ψέματα. Η πλειονότητα όσων αναφέρονται στον Τραμπ διαδικτυακά συνήθως είναι προκατειλημμένη υπέρ της μιας ή της άλλης πλευράς. Λίγοι προσπάθησαν να αγγίξουν (ευαισθητα και λεπτά) βαθύτερα θέματα. Πώς είναι δυνατόν 62,418,820 πολίτες να πείσθηκαν από τον -κατά τα φαινόμενα- εριστικό λόγο του Τραμπ; Δεν σας προξενεί εντύπωση; Προφανώς ναι (υποθέτω, αλλιώς δεν θα διαβάζατε το παρόν άρθρο), και πρόκειται για ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον ερώτημα. Για να απαντήσουμε πρέπει να δούμε πως δομείται ο κοινωνικός ιστός στις Η.Π.Α., ένα κράτος-πρότυπο του καπιταλιστικού συστήματος ήδη από την ίδρυσή του. Ένα κράτος που ευνοεί την αναζήτηση του κέρδους με κάθε μέσο, με αποτέλεσμα, μέσω μιας πορείας δύο περίπου αιώνων, να έχει διαμορφωθεί σήμερα μια οικονομική ελίτ (μέλος της οποίας είναι -όπως παραδόξως- ο δισεκατομμυριούχος Τραμπ), η οποία πρακτικά ασκεί την εξουσία μέσω της διάχυσης κεφαλαίων στην αμερικανική οικονομία.

Από την άλλη πλευρά, μια μεσαία τάξη που είναι (ακόμα) "καλά", με κινητή και ακίνητη περιουσία που της επιτρέπει να συντηρείται, και με μια στάση ζωής "κουλ" αλλά και υπέρ του έθνους. Τέλος, μια κατώτατη τάξη, με Αμερικανούς (κατα την συντριπτική τους πλειοψηφία) και (νόμιμους ή παράνομους) μετανάστες Λατινοαμερικανικής και Αφρικανικής προέλευσης (κυρίως), η οποία κατά κύριο λόγο απασχολείται στον εργατικό τομέα με χαμηλούς μισθούς και δυσκολία αυτοσυντήρησης, και με μια στάση απογοήτευσης λόγω της χρόνιας αδιαφορίας των κυβερνήσεων των Η.Π.Α. (και) για τη δική τους ευημερία.

Τι έκανε λοιπόν ο -αυτοδημιούργητος- ας μην

ξεχνιόμαστε- Τραμπ; Το προφανές, κάτι που δεν έκανε ούτε η αντίπαλός του ούτε οι προκάτοχοι του κατά την προεκλογική τους εκστρατεία. Απευθύνθηκε στο λησμονημένο (και ενίοτε θυσιασμένο στο βωμό της παγκοσμιοποίησης) αίσθημα εθνικής συνειδησης των πολιτών του κράτους. Για να κάνει "την Αμερική μεγάλη ξανά", χρησιμοποίησε έναν λόγο πύρινο, σχεδόν εθνικιστικό, με έντονα στοιχεία απομονωτισμού. Τα πιστεύει ο ίδιος; Ούτε που ξέρουμε αλλά έπιασε, οπότε ούτε που τον νοιάζει.

Όσοι κοίταξαν πίσω από τις λέξεις, θα αντιλήφθηκαν πως προσέγγισε με μαεστρία κάθε πτυχή της αμερικανικής κοινωνίας. Πρώτα-πρώτα με κάθε ευκαιρία έκανε λόγο για την παντοδυναμία του χρήματος ως μέσο για την ανόρθωση των Η.Π.Α.. Προσεταιρίστηκε έτσι μεγάλο ποσοστό της ανώτατης οικονομικά τάξης, μέλος της οποίας (εξάλλου) αποτελεί και ο ίδιος, όπως τονίσαμε και παραπάνω. Έπειτα, με μια ρητορική περί αναδιανομής της εκτελεστικής εξουσίας στο σώμα των πολιτών προσέγγισε τη μεσαία τάξη και την έπεισε να του δώσει τις απαιτούμενες ψήφους. Αλλά εκεί που πραγματικά θριάμβευσε είναι στην κατώτατη τάξη. Με μια ρητορική, αφενός κατά των μεταναστών (νόμιμοι-παράνομοι όλοι στο ίδιο τσουβάλι), και αφετέρου υπέρ της ενίσχυσης της "φυλετικά καθαρής" εργατικής τάξης σε βορρά και νότο κατάφερε να κερδίσει τις ψήφους σχεδόν ολόκληρης της τάξης αυτής (με εξαίρεση τους μετανάστες οι οποίοι όμως είναι μειοψηφία).

Θα μου πείτε «Μα καλά πάνω-κάτω όλοι τα ίδια δεν υπόσχονται;». Η απάντηση είναι «μπορεί, αλλά δεν είναι αυτό που μέτρησε». Αυτό που μέτρησε είναι ότι άγγιξε τον βαθύ πατριωτισμό που χαρακτηρίζει κάθε ισχυρό έθνος, στη συγκεκριμένη περίπτωση των Η.Π.Α.. Σε έναν κόσμο πλήρως παγκοσμιοποιημένο, χωρίς εθνικό αίσθημα, με αυτή την τακτική θα έπαιρνε ένα ποσοστό της τάξης του 5% (οριακά).

Σημεία, λοιπόν, της εποχής, όπως η νίκη του Τραμπ (ή το Brexit) αποτελούν απόδειξη της παταγώδους αποτυχίας επιβολής ενός συστήματος παγκόσμιας πολιτικής, οικονομικής, και ίσως στρατιωτικής διακυβέρνησης που επιβουλεύονταν μέχρι πρότινος (και επιβουλεύονται ακόμη τα διεθνή λόμπι) σχεδόν όλα τα κράτη-μέλη του Ο.Η.Ε., υπό την ηγεσία των ισχυρών και με εξαίρεση, όσον αφορά στις υπερδυνάμεις, Κίνα και Ρωσία. Αντί να οδηγηθούμε σε έναν κόσμο ισονομίας και ισορροπίας ισχύος, όπως διατυμπανίζονται οι φορείς της παγκοσμιοποίησης, παρατηρούμε (για άλλη μια φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας) ανάδυση του εθνικού αισθήματος, είτε με τον θετικό (πατριωτισμός) είτε με τον αρνητικό (εθνικισμός) τρόπο, επαναστάσεις καταπιεσμένων λαών σε Ασία και Αφρική, επιβολή "δικτατορικών" καθεστώτων είτε αποκάλυπτα είτε υπό τον μανδύα της

δημοκρατίας και άλλες πολλές αισιόδοξες καταστάσεις.

Ζούμε περίεργες εποχές. Πολλοί ισχυρίζονται ότι το διεθνές "κλίμα" προσομοιάζει αυτό των παραμονών του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου (οικονομική κρίση, ψυχρές σχέσεις μεταξύ των υπερδυνάμεων και αγωνιώδεις διπλωματικές προσπάθειες για εξεύρεση λύσης). Δε θα διαφωνήσουμε, αλλά λησμονούν δύο παράγοντες. Πρώτον, την τρομοκρατική απειλή του ("κατασκευασμένου" ή όχι, δεν έχει σημασία) Ισλαμικού κράτους (το οποίο υποτίθεται αποτελεί κοινό εχθρό, άρα πού χρόνος για διμερείς εχθροπραξίες;) και δεύτερον την κρίση αξιών και την ηθική κατάρπωση των κοινωνιών. Ο απλός κόσμος έχει κουραστεί με την κρίση κάθε τύπου, έχει βαρεθεί να είναι μόνιμα ο χαμένος της υπόθεσης, έχει απαυδήσει με το να υπηρετεί τα καπιταλιστικά συμφέροντα χωρίς δυνατότητα αντίδρασης. Τα κράτη που θα κυριαρχήσουν στο μέλλον, καλώς ή κακώς, δεν είναι αυτά που προωθούν την παγκοσμιοποίηση, αλλά αυτά που θα ανακτήσουν το εθνικό τους φρόνημα και την κοινωνική τους συνοχή. Οι Αμερικάνοι είδαν στο πρόσωπο του Τραμπ έναν ισχυρό ηγέτη, οι Ρώσοι εδώ και χρόνια πίνουν βότκα νερό στο πρόσωπο του Πούτιν, οι Γερμανοί βλέπουν στη Μέρκελ μια καγκελάριο που -για άλλη μια φορά- τους έχει φέρει στο προσκήνιο της εξουσίας και τέλος οι γείτονες βλέπουν στον Ερντογάν έναν τολμηρό σουλτάνο (γι' αυτό ή θα φάει τα μούτρα του -το ελπίζουμε γιατί αλλιώς ζόρικα τα πράγματα- ή θα θριαμβεύσει), και ούτω καθεξής. Και οι Έλληνες φυσικά, βλέπουμε την ελπίδα να έρχεται (άργησε λίγο αλλά λογικά είναι στο δρόμο) και υπομένουμε στωικά.

Επιλογικά, ας ελπίσουμε η ανάληψη της αμερικανικής προεδρίας από τον Ντόναλντ Τραμπ να αφυπνίσει τους ηγέτες του κόσμου και να τους βοηθήσει να καταλάβουν ότι είναι-δεν είναι στραβός ο γιαλός, εμείς σίγουρα αρμενίζουμε στραβά. Μέχρι τότε και όσον αφορά στην πατρίδα μας, υπομονή, πίστη, ελπίδα και προσπάθεια διατήρησης του φρονήματος και της συνοχής.

Υ.Γ. Σε αντιδιαστολή όσων "κλισέ" γράφω αμέσως πριν, βαθιά προσωπική μου άποψη αποτελεί το ότι το μέλλον δεν θα το διαμορφώσει κανένας Τραμπ, κανένας Πούτιν, καμία Μέρκελ, καμία μαμά Τερέζα... θα το διαμορφώσουμε εσύ, εγώ, αυτός.. Σε έχουν κάνει να μοιρολατρείς και να φυτοζωείς, πίστεψε στην αλλαγή και γίνε φορέας της! Δεν είσαι μόνος, είμαστε πολλοί. Και μακάρι να βρούμε και "συμμάχους" εκτός Ελλάδας, εκεί να δεις πάρτι.

Του Νίκου Παπαδόπουλου, Έδεσσα, Φοιτητή Φιλολογίας-Γλωσσολογίας στο ΑΠΘ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ Π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ

Ο πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Δ. Μεταλληνός μιλά στην “κοινωνείν” για την Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία (στο τι μας αφορά ως Έλληνες)

π. Γεώργιε, τελικά η Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία στο τι μας αφορά ως Έλληνες;

Διότι είναι η ιστορική συνέχειά μας. Της ανήκουμε και μας ανήκει. Δεν πεθάναμε το 146 π.Χ., και αναστηθήκαμε, σαν τους εν Εφέσω Επτά Παίδες, το 1821 (αν αναστηθήκαμε...), αλλά η αυτοκρατορία της Νέας Ρώμης είναι η “μέση” ιστορική μας διάρκεια (Παπαρρηγόπουλος, Ζαμπέλιος κ.π.α.).

Η υιοθέτηση ποιων ιδιαίτερων χαρακτηριστικών παραπέμπουν στην ελληνικότητα της Αυτοκρατορίας;

Η Ορθόδοξη Πίστη, η γλώσσα η ελληνική και ο ανανεωμένος ελληνικός πολιτισμός, και προ πάντων η παιδεία, στοιχεία που επιβίωσαν και ανανεώθηκαν δια των αγίων Πατέρων, Ελλήνων και στην καταγωγή και στην παιδεία. Ο Μ. Βασίλειος εκαυχάτο που η μητέρα του –Αγία Εμμέλεια– καταγόταν από τους Μολιονίδες-Ηρακλείδες-Δωριείς! Εμείς σήμερα ξέρουμε την καταγωγή μας; (Ας κάνουμε DNA και θα δούμε τι θα προκύψει). Ο Ελληνισμός και η Ελληνικότητα σώζεται πάνω απ’ όλα με το πνεύμα, την καρδιά και μετά με το αίμα.

Δηλαδή όλα αυτά τα χαρακτηριστικά που μόλις μας αναφέρατε ενσωματώθηκαν στη λειτουργία των δομών της Αυτοκρατορίας και εντυπώθηκαν στις συνειδήσεις του συνόλου των πολιτών αυτής;

Αυτό γινόταν στην καθημερινή πράξη. Πώς αμερικανοποιούνται σήμερα οι μετανάστες των ΗΠΑ; Η γλώσσα στην “καθ’ ημάς Ανατολή” είχε μια αδιατάραχτη συνέχεια. Ο ανανεωμένος πολιτισμός μας (ελληνορθόδοξος) το ίδιο. Από τον Ιουστινιανό (6^{ος} αι.) και τον Ηράκλειο (7^{ος} αι.) συντελείται και ο κρατικός-διοικητικός εξελληνισμός της Αυτοκρατορίας. Και η ελληνική παιδεία συνεχίζεται (Φώτιος λ.χ.). Μόνο η “θηρσεία” παραμερίζεται από τους αποδεχθέντες την Πίστη του Χριστού Έλληνες και τις άλλες λαότητες.

Εντοπίζεται κάποια συγκεκριμένη περίοδος η οποία σηματοδοτεί -ας μου επιτραπεί ο όρος- την ελληνοποίηση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας;

Πέρα από τα προηγούμενα μην ξεχνάμε τις καθαρά ελληνικές αναγεννήσεις επί Φωτίου και Μακεδονικής Δυναστείας [τότε εμφανίζονται οι φιλόσοφοι στους Ναούς, παράλληλα με τους παλαιοδιαθηκικούς Προφήτες, “ως προειπόντες την έλευσιν Χριστού” (Διονύσιος εκ Φουρνά)]. Η αυτοκρατορία έγινε Ελληνική (αλλ’ όχι ελλαδική, ιδιοκτησία της σημερινής “Ελλαδίτσας”, που έλεγε ο σοφός παπα-Γιάννης Ρωμανίδης).

Ποιο ήταν το κρατιό φρόνημα του κατοίκου της Αυτοκρατορίας και πώς διατηρούνταν η συνεκτικότητα μεταξύ του πολιτικού αυτού αμαλγάματος των λαοτήτων που τη συγκροτούσαν;

Μέσω της πίστεως (Ορθοδοξίας) και της γλώσσας λειτουργούσε ο απαραίτητος συνεκτικός κρίκος. Αλλά το είπε ο Στ. Ράνσιμαν (ο μεγαλύτερος βυζαντινολόγος, διότι γνώριζε καλά και την Ορθοδοξία). Γράφει, λοιπόν: “Ο πολίτης της αυτοκρατορίας έμεινε συνειδητά ο πιο πολιτισμένος εκπρόσωπος του ανθρωπίνου γένους, συνειδητά ορθόδοξος (Ρωμικός), συνειδητά κληρονόμος της ελληνικής εκλεπτύνσεως... Οι Βυζαντινοί είχαν λίγες φυλετικές προκαταλήψεις (το αίμα τους ήταν πάρα πολύ (sic) ανακατεμένο). Δέχονταν οποιονδήποτε για συμπο-

λίτη τους, φτάνει να ήταν ορθόδοξος και να μιλούσε ελληνικά”.

Εξακολουθούσε να υπάρχει παράλληλα και εθνική συνείδηση των κοινοτήτων ή αυτή υποχώρησε προς χάριν της υπό κοινής αυτοκρατορικής σκέψης συνύπαρξης; Υπήρχε αυτοκρατορική συνείδηση ή τι ήταν αυτό που τροφοδοτούσε αυτήν την ιδιόμορφη συνύπαρξη;

Η καταγωγή, όπου κυρίως υπήρχε παιδεία, δε χανόταν, αλλά ιεραρχείτο στην ρωμαϊκή υπερεθνικότητα της Ρωμανίας. Η συνείδηση κατά κανόνα ήταν υπερεθνική, οικουμενική. Πρβλ. τις ΗΠΑ. Ελληναμερικάνος, λέμε, έλλην στην καταγωγή και αμερικανός πολίτης. Είναι το ισχυρότερο παράδειγμα σήμερα.

Υπήρχε και κάποιου είδους ιδιοτέλεια, κάποιο εξυηρητούμενο συμφέρον πίσω από τον ασπασμό και τη μετοχή στα αυτοκρατορικά ιδεώδη;

Λόγω της πτώσης και αμαρτίας ΟΛΑ είναι δυνατά. Μπορούν όμως να ελέγχονται σε κάθε περίπτωση; Αυθεντική συνείδηση είναι (πάντα) εκείνη των Αγίων (κάθε λαότηας).

Τι ήταν αυτό που οδήγησε στην έναρξη των προσπαθειών δημιουργίας ανεξάρτητων εθνοτήτων και βασιλείων, όπως π.χ. αυτών των Βουλγάρων και Αρμενίων και ουσιαστικά στην ανεξαρτητοποίησή τους από την αυτοκρατορική ομπρέλα;

Η ανάδυση του “εθνικισμού-φυλετισμού” με τονισμό της καταγωγής εις βάρος της κοινής πίστεως, σε σχέση πάντα με τα διεκδικούμενα συμφέροντα. Αυτό ήταν δυνατόν, όταν και όπου η ορθοδοξοποίηση δεν ήταν πλήρης, αλλά ελλειμματική.

Αλήθεια, ποια είναι η επίσημη ονομασία της Ανατολικής Αυτοκρατορίας και του κατοίκου αυτής;

Από τον 4^ο αιώνα (Μ. Αθανάσιος: “μητρόπολις εστίν η Ρώμη της Ρωμανίας”) το όνομα είναι ΡΩΜΑΝΙΑ. Γι’ αυτό οι έμπειροι και ευπαιδευτοί βυζαντινολόγοι μιλούν όχι για “Βυζάντιο”, αλλά για αυτοκρατορία της Νέας Ρώμης (για να αποφύγουν ίσως το ορθό: ΡΩΜΑΝΙΑ).

Εθνοφυλετικά και πνευματικά ποιος θεωρούνταν πολίτης της Αυτοκρατορίας;

Ο Ορθόδοξος Χριστιανός με την ελληνική γλώσσα (και παιδεία). Από τον Μ. Αλέξανδρο και μετά “εθνοφυλετική” συνείδηση δεν ισχύει, χωρίς να χάνεται η συνείδηση της καταγωγής. Οι αιρέσεις (μονοφυσιτισμός λ.χ.) δημιουργούν χωριστικές τάσεις. Υπήρχε όμως ειδικό νομικό καθεστώς και για τις μη πλήρως ενσωματωμένες εθνολαότητες (π.χ. Εβραίοι κ.α.).

Σχετικά με τον όρο βυζαντινή, τι ακριβώς ισχύει; Είναι δόκιμος όρος ή εξυηρητούσε κάποιες σκοπιμότητες;

Το 1562 ο γερμανός Ιερώνυμος Βόλφ ονόμασε την αυτοκρατορία “Βυζάντιο”, κάτι που επεκράτησε μέσω της φραγκικής επιστήμης. Δεν το απορρίπτουμε, διότι και αυτό δικό μας είναι, αλλά ιδιαίτερα η επιστήμη ΠΡΕΠΕΙ να χρησιμοποιεί τα αυθεντικά ονόματα. Ο στόχος ήταν να αποσυνδεθεί η Ρωμανία από την λοιπή Ευρώπη και να κλεισθεί στο στενά θεωρούμενο ελληνικό στοιχείο. Μια απλή ελληνική-ελλαδική υπόθεση δηλαδή. Και όμως το 1204 οι Φράγκοι εισβολείς έκαμαν την “PARTITIO ROMANICAE”, το μοίρασμα της Ρωμανίας, κανονός Βυζαντίου. Η Νεάπολη στην Ιταλία ονομάζεται σταθερά NAPOLI D’ ITALIA και το Ναύ-

πλιο NAPOLI DI ROMANIA. Γιατί; Οι έντιμοι βυζαντινολόγοι (Ι. Καραγιαννόπουλος λ.χ.) έγραψαν ότι Βυζαντινό Κράτος και Βυζαντινοί πολίτες δεν υπήρξαν ΠΟΤΕ. Κάτι ξέρουν! Τα ονόματα όμως ΟΛΑ δικά μας είναι και δεν τα χαρίζουμε, όπως λ.χ. το όνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

Ποιοι είναι οι λόγοι της ανεκτικότητάς μας σχετικά με τον όρο βυζαντινή, από τη στιγμή της εμφανίσεως του όρου έως τις μέρες μας, αφού δεν είναι ακριβής και αληθής;

Φταίει η δουλική μας στάση έναντι των Φράγκων και η φυλετιστική συνείδηση, που μόνιμα αγωνίζεται για το μικρό κράτος, αλλά χάνει την αυτοκρατορία (Α. ΤΟΥΝΒΕΕ).

Σήμερα ποια είναι η σχέση μας ως Έλληνες με το ρωμαϊκό παρελθόν μας, πώς εξακολουθούμε να συνδεόμαστε με την ιστορική Ρωμανία;

Η ΡΩΜΑΝΙΑ ζει μέσα στην Ορθοδοξία και πραγματοποιείται στην Λατρεία (βλ. μια διορθόδοξη Θ. Λειτουργία). Με τα τέσσερα ρωμαϊκά Πατριαρχία μας σώζεται και δικαιοδοτικά-γεωγραφικά η Ρωμανία (π. Ι. Ρωμανίδης).

Ποιοι ήταν οι λόγοι που μας οδήγησαν ουσιαστικά να απεμπολήσουμε τη σχέση μας με την Ανατολική Αυτοκρατορία –και αναφέρομαι στη στάση μας μετά το 1821- με αποτέλεσμα να διασαλευθεί η έννοια της εθνικής συνέχειάς μας;

Η επικράτηση, -με την φράγκικη ώθηση- της στενής εθνικής ιδέας (φυλετιστικός εθνικισμός) το εθνικό κράτος, που μας επέβαλαν οι Φράγκοι μόνιμοι κύριοί μας (είμαστε προτεκτοράτο από το 1830). Το θλιβερό, και αστείο συνάμα, είναι, ότι εκείνοι (οι “Μεγάλοι”), που μας έκλεισαν στο μικρό κράτος τον 19^ο αιώνα, σήμερα καταργούν τα “έθνη-κράτη” ή “κράτη-έθνη” για την πραγματοποίηση της πλανητικής κοινωνίας (παγκοσμιοποίηση), υπό την έννοια της “Υπερδύναμης”, που κυβερνά μέσω των ΗΠΑ.

Στις μέρες μας γίνεται κατανοητή η διαχρονικότητα της έννοιας της Ρωμαιοσύνης και ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει σύγκρουση μεταξύ των ονομάτων Έλληνας και Ρωμαίος;

Από τους αληθινά ορθόδοξους (Ρωμηούς) ναι! Οι χαλαρά διατηρούντες σχέση με την Ορθοδοξία (του Χριστού και των Αγίων μας) είναι κυρίως οι φανεροί ή κρυφοί νεοπαγανιστές νοιώθουν έτσι. Για τους εντίμους και γνωρίζοντες κάποια γράμματα, σύγκρουση στα ονόματα Έλλην και Ρωμαίος δεν υπάρχει. Το Έλλην είναι εθνικό, όνομα καταγωγής. Είμεθα Έλληνες και το θεωρούμε ύψιστη τιμή. Ρωμαίος-Νεορωμαίος ή απλά Ρωμικός (όχι Ρωμιός) είναι πνευματικό μας όνομα και πολιτειακό, και σημαίνει ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ. Μόνο ο Ορθόδοξος Έλλην είναι ΡΩΜΗΟΣ, ούτε ο μασόνος, ούτε ο μαρξιστής. Κατά τον Ν. Σπηλιάδη ο Ι. Καποδίστριας ήθελε να δημιουργήσει “αυτοκρατοριαν νεορωμαϊκήν”, δηλαδή να αναστήσει την Νέα Ρώμη, το “Βυζάντιο”. Για να κατανοήσουμε το όνομα Ρωμαίος/Νεορωμαίος, ας θυμηθούμε πάλι το σύνθετο Ελληναμερικανός, όπου το ένα όνομα δεν αναιρεί το άλλο, ούτε συγχέεται μαζί του. Το ίδιο και τα ονόματα Έλλην και Ρωμαίος. Ας “όψεται” όμως ο Κοράης για τη σύγχυση που μας προέκυψε, ώστε να απεμπολούμε τα ονόματά μας...

Πιστεύετε ότι η λύση στο αδιέξοδό μας βρίσκεται στα ελληνορθόδοξα ιδανικά έτσι όπως αυτά βιώθηκαν και εφαρμόστηκαν κατά τον μεσαιωνικό ελληνοισμό της Ρωμανίας;

Ναι, μέσα από την αγιοπατερική ανάδειξη και βίωσή τους. Ας θυμηθούμε πάλι τον Μ. Βασίλειο (βλ. ερώτηση 2).

Εκεί πρέπει να στραφούμε;

Ναι! Θα έπρεπε να έχουμε στραφεί ήδη, διότι έτσι εξασφαλίζεται η καθολική ιστορική συνέχειά μας. Ελληνοισμός έξω από την πατερικότητα ΔΕΝ υπάρχει.

Ο καημός για την Άλωση και η προσδοκία της παλινόρθωσης χαρακτηριστικά τα οποία έχουν εμποτιστεί τον ψυχισμό του Ρωμηού και εξακολουθούν να συγκινούν

και ενδιαφέρουν γενεές γενεών Ελλήνων, από την επομένη μάλιστα της Άλωσης μέχρι τις μέρες μας. Αποτελεί αυτό απόδειξη της καταγωγής μας από την Ανατολική Αυτοκρατορία ή είναι ένας καλοσυντηρημένος συναισθηματισμός;

Όταν και όπου υπάρχει ορθοδοξοπατερικό φρόνημα, εκεί η Μεγάλη Ιδέα είναι πάντα οικουμενική, "αυτοκρατορική". Διαφορετικά καταντά "μικρή", όπως έλεγαν κάποιοι τον 19ο αιώνα, και στην ουσία ανύπαρκτη. Δια της Ορθοδοξίας η Μ. Ιδέα ζει, και η αυτοκρατορία-Ρωμανία μαζί της.

Κλείνοντας θα σας παρακαλούσα να μας προτείνετε σχετική βιβλιογραφία στην οποία ο φιλέρευνος αναγνώστης μπορεί να απευθυνθεί προκειμένου να διευρύνει τις γνώσεις του σχετικά με την

ελληνορθόδοξη Ανατολική Αυτοκρατορία.

Απαντήσεις βρίσκονται σε όλες τις ιστορίες της "μεταβυζαντινής" περιόδου: Απ. Βακαλόπουλου, Ιστορία του Ελληνικού Έθνους της Εκδοτικής, στον Στ. Ράνσιμαν (η Μεγάλη Εκκλησία εν αιχμαλωσία) και κυρίως στα έργα του π. Ρωμανίδη, π.χ. ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ-ΡΩΜΑΝΙΑ-ΡΟΥΜΕΛΗ. Ο Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ιερόθεος και ο υπογραφόμενος προσφέρουμε και τη δική μας συμβολή στο θέμα.

π. Γεώργιε σας ευχαριστώ από καρδιάς.

Ευχαριστώ και εγώ εκ καρδιάς.

Η συνέντευξη δόθηκε στον κ. Γεώργιο Τασούδη

Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΕΝΟΣ "ΝΕΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ"

Η κοινωνία μας χρειάζεται ελπίδα. Το πολιτικό και οικονομικό σύστημα παρά την τραγωδία που ζει η χώρα, δεν επιθυμεί καμμία ουσιαστική αλλαγή. Είναι όμως απόλυτα αναγκαίο να γίνουν άμεσα οι μεγάλες τομές που διασφαλίζουν το μέλλον του ελληνικού λαού σε συνθήκες ευημερίας και αξιοπρέπειας.

Είναι φανερό ότι η πατρίδα μας έχει ανάγκη από ένα σύγχρονο και αποτελεσματικό σύστημα διακυβέρνησης που θα της δώσει τα μέσα να αντιμετωπίσει την πρωτοφανή κρίση που ζούμε. Η κρίση αυτή είναι γενικευμένη, είναι συστημική και τα αίτιά της είναι ταυτόχρονα εσωτερικά και εξωγενή, ηθικά, οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά. Γι' αυτό η υπέρβαση της προϋποθέτει την ύπαρξη ενός φιλόδοξου προγράμματος εθνικής ανασυγκρότησης. Αυτό πρέπει να αρχίσει από την πολιτική, να μεταμορφώσει το κράτος, να διαπεράσει την οικονομία, να πείσει την κοινωνία και ειδικότερα τη νέα γενιά.

Το κλειδί συνεπώς των εξελίξεων και η λύση των πολύπλοκων προβλημάτων της χώρας βρίσκεται στην πολιτική. Προϋπόθεση για μια ριζική αλλαγή είναι η σύλληψη και η επεξεργασία μιας πρότασης για το μέλλον, που θα δώσει στην Ελλάδα ένα δυναμικό και δημιουργικό ρόλο, στο συνεχώς εξελισσόμενο ευρωπαϊκό και παγκόσμιο τοπίο. Η εμπέδωση αρχών και αξιών και η αλλαγή νοοτροπίας και συμπεριφοράς του κράτους και των πολιτών, είναι βασικές προϋποθέσεις εθνικής ανάτασης.

Σήμερα όλοι οι τομείς της δημόσιας ζωής πάσχουν. Η κρίση κατέδειξε ότι η ελληνική οικονομία έχει περιορισμένη παραγωγική βάση και στηρίζεται κυρίως στην κατανάλωση. Το παλιό σύστημα ευνοούσε κυρίως τις εισαγωγές αγαθών και τα συμφέροντα του εγχώριου παρασιτισμού, ταυτίστηκε με τις δυνάμεις της παρακμής και δημιούργησε ένα σύστημα κατασπατάλησης του εθνικού πλούτου. Για να υπερβούμε το σημερινό αδιέξοδο χρειάζεται επανασχεδιασμός όλων των δημοσίων πολιτικών και αναδιάρθρωση των δυνάμεων της χώρας με στόχο την ενίσχυση της ενδογενούς παραγωγής.

Η Ελλάδα χρειάζεται τώρα μια νέα πολιτική ηγεσία και ένα βιώσιμο οικονομικό μοντέλο. Το νέο κίνημα πρέπει να εκφράσει με καθαρό λόγο και μέτρα τους στόχους της επόμενης μέρας. Χρειαζόμαστε σήμερα μια οργανωμένη δημόσια διοίκηση κι ένα οικονομικό σύστημα που στοχεύει στην παραγωγή προϊόντων και των υπηρεσιών ποιότητας. Επίκεντρο της προσπάθειας θα είναι η πραγματική οικονομία της χώρας και ειδικότερα η αγροτική παραγωγή και η μεταποίηση των προϊόντων με σύγχρονα μέσα και με στόχο την κάλυψη της εθνικής αγοράς και την τόνωση των εξαγωγών.

Χρειάζεται συνεπώς ένα νέο Πολίτευμα, με νέο Σύνταγμα. Παράλληλα πρέπει να ξεκινήσει μια νέα πολιτική κίνηση που να αποσκοπεί στη διασφάλιση της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής δημοκρατίας,

να πρεσβεύει και να εφαρμόζει τις αρχές και αξίες του κράτους δικαίου και να αποσκοπεί στη δημιουργία ενός σύγχρονου κοινωνικού και οικονομικού μοντέλου που θα στηρίζεται στα ισχυρά φυσικά, ιστορικά, γεωστρατηγικά και πολιτιστικά πλεονεκτήματα της πατρίδας μας. Να εκφράζει μια Ελλάδα που δημιουργεί, που συμμετέχει ενεργά με προτάσεις και πρωτοβουλίες, που είναι περήφανη για τις πράξεις της, μια Πολιτεία που προβάλλει σοβαρότητα, αξιοπρέπεια, δικαιοσύνη.

Σε αυτό το νέο, δυναμικό πολιτικό κίνημα θα πρέπει να συμμετάσχουν πρόσωπα και συλλογικές κινήσεις, δίκτυα πολιτών και άλλες πολιτικές πρωτοβουλίες που κινούνται και δέχονται τις βασικές αρχές του τριπτύχου: Δημιουργική κοινωνία, παραγωγική οικονομία, ενεργός δημοκρατία, υπεύθυνοι πολιτικοί και πολίτες.

Ηρθε η ώρα για μια ριζική αλλαγή, για ένα νέο πολιτικό σύστημα που εγγυάται μια ελληνική Πολιτεία Αξιοπρέπειας και μια Δημοκρατία Ανθρωπιάς.

Αθανάσιος Δ. Θεοδωράκης,

πολιτικός επιστήμονας, Ελασσόνα

www.neopolitevma.gr

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΑ

Αυτό το γράμμα είναι για σένα, τον απλό Έλληνα, που πονάς τον τόπο σου, που ματώνει η καρδιά σου βλέποντας να βασανίζεσαι σκλάβος στα ντόπια και στα ξένα συμφέροντα.

Είναι γραμμένο για σένα, τον απλό άνθρωπο του λαού μας, που χρόνια δεν μπόρεσες να ησυχάσεις, γιατί εσύ πληρώνεις πάντα τα δεινά. Εσύ και τη δικτατορία, εσύ και τους διχασμούς, εσύ και τους πολέμους. Οι άλλοι και τότε και τώρα και πάντα τα βολεύουν μια χαρά.

Δεν έχω σκοπό να σου παραστήσω τον έξυπνο με αυτά τα απλά λόγια, κι αυτός που τα γράφει είναι ένας σαν εσένα, αγαπώ τον τόπο μου, το χωριό μου, τους ανθρώπους αυτής της γης, έχω οικογένεια, παιδιά, και πασχίζω, όπως όλοι μας, να τους δω ευτυχισμένους, να βγάλω τα παιδιά μου ανθρώπους στην κοινωνία, θέλω να ζήσω πραγματικά ελεύθερος σ' αυτόν τον τόπο.

Κι εσύ λοιπόν που μεγαλώνεις παιδιά κι ονειρεύεσαι να τα δεις μια μέρα χρήσιμους ανθρώπους, χτίστες μιας νέας Ελλάδας, που όλοι μας θα τη χαιρόμαστε, κι εσύ που μεγαλώνεις κορίτσια για να τα καμαρώσεις μια μέρα νυφούλες, κι εσύ που δε θέλεις να βάλεις κανέναν αφέντη στο κεφάλι σου, κι εσύ που ματώνει η καρδιά σου βλέποντας κάθε ωραίο να γκρεμίζεται, κάθε αγνή ιδέα, πατρίδα, θρησκεία ή οικογένεια τις λένε, να γίνεται εμπόριο, ψευτιά, υποκρισία, αν αγανακτείς βλέποντας τόσα ερείπια, αν δεν έχεις γίνει ακόμα ένας καλοπερασάκιας, που το μόνο που

σε νοιάζει είναι οι ανέσεις, αν τα ιδανικά σου, την ψυχή σου, δεν την έχεις κατεβάσει ακόμα τόσο χαμηλά, αν σπουδάζεις κι έχεις όνειρα για τη ζωή, π ρ ό σ ε χ ε!

Σήμερα οι μέρες είναι πιο ζοφερές από άλλοτε. Όλες οι δυνάμεις της καταστροφής σήμερα βρίσκονται σε κίνηση και προσπαθούν να γκρεμίσουν ό,τι απέμεινε. Κάθε καλό το κυνηγούν, κάθε άσχημο το παραφουσκώνουν, αυτό το βλέπει ο καθένας μας.

Αν ρίξεις μια ματιά, θα δεις μια χαλαρότητα σε κάθε εκδήλωση της κοινωνικής μας ζωής, κι ο νόμος είναι: κοίταξε πώς θα τα βολέψεις πιο άνετα, κοίταξε μόνο τον εαυτό σου, αν μπορέσεις άρπαξε, όλοι αρπάζουν, νόμιμα ή παράνομα. Θα σου δώσουν κι εσένα λίγα, λίγα αγαθά, λίγη ελευθερία, όσο να σε κοιμίζουν.

Πρόσεξε, σε δηλητηριάζουν. Κι όλα αυτά, ο άρτος και τα θεάματα, έχουν έναν σκοπό, να σε αποβλακώσουν. Θα έχεις ακούσει κάποτε ότι, όταν είχαν τους Κινέζους σκλάβους οι Άγγλοι, τους μοίραζε το κράτος όπιο για να κοιμούνται και να μην επαναστατούν. Πρόσεχε! Όταν νομίζουν αυτοί τον καιρό κατάλληλο, ό,τι σου έδωσαν σου το παίρνουν, και με το παραπάνω.

Σήμερα, η ντόπια και ξένη ολιγαρχία διαθέτουν τεράστια ποσά, πληρώνοντας χαφιέδες, εξαγοράζοντας συνειδήσεις, έχοντας σε κάθε υπηρεσία πληρωμένους ανθρώπους για να γκρεμίζουν, από τα υπουργεία ως τις πιο μικρές θέσεις, στο

εμπόριο, στη βιομηχανία, στα σχολεία, κι όπου αλλού σκεφτείς, κι αυτοί έναν σκοπό έχουν, να φθείρουν τον λαό μας, να συκοφαντήσουν την πατρίδα μας, κι έπειτα, να σου κολλήσουν μια "εθνοσωτήρια κυβέρνηση" για να σε σώσει, στην πραγματικότητα για να σου πάρουν ό,τι ξόδεψαν, μέχρι τελευταίας ρανίδας... απαιτώντας στο τέλος και την ψυχή σου...!!!

Πρόσεξε, λοιπόν, διώξε, απομόνωσε, κινήγησε κάθε ύποπτο στοιχείο, κάθε ανήθικο, κάθε ψιθυριστή, μην τον λυπάσαι, ακόμη κι αν είναι από τον στενό περίγυρό σου...

Κι αν δεις ότι κι ο νόμος και το κράτος αδρανούν, συνεργούν, μη διστάσεις να ετοιμαστείς, όταν έρθει ο καιρός και δυναμικά.

Ο μεγάλος μας Παλαμάς λέει:

Κι αν έρθουν δύσκολες χρονιές,
φτάσουν καιροί οργισμένοι,

.....

μην φοβηθείς τον χαλασμό,
φωτιά, τσεκούρι.

Τράβα, ξεσπέρμεψέ το,
χέρσωσε το περιβόλι, κόφτο και χτίσε κάστρο
πάνω του και ταμπουρώσου μέσα,
για πόλεμο, για μάτωμα, για την καινούρια
γέννα.

Παπαδόπουλος Θεόφιλος
Δάσκαλος, Έδεσσα

Η ΑΠΟΥΣΑ ΘΡΑΚΗ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Εδώ και πολλά χρόνια, τουλάχιστον εμείς έχουμε μνήμη από τα πρώτα χρόνια μετά την μεταπολίτευση, ξέρουμε πως έχουν ειπωθεί πολλά ψέματα για τη Θράκη. Ψέματα που ο Νίκος Γκάτσος τα απέδωσε πολύ εύστοχα σε στίχους που τραγουδήθηκαν από τη γενιά μας.

Ψέματα που ονομάστηκαν ανάπτυξη, εξέλιξη, αποκέντρωση, περιφερειακή ανάπτυξη, έξοδος από την απομόνωση, πολιτική και ενδιαφέρον για τη Θράκη. Αυτά τα «ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα», φαίνονται και από τη θέση που έχει η Θράκη και η ιστορία της στα σχολικά βιβλία. Προκλητικά απύσχα.

Ενδεικτικά και μόνο - η αναφορά μας για την απύσχα Θράκη από τα σχολικά βιβλία θα συνεχιστεί- καταγράφουμε το βιβλίο της ιστορίας της Στ' Δημοτικού.

Στην ιστορία του Νεότερου και Σύγχρονου κόσμου, όπως επιγράφεται το βιβλίο, αναλύονται μία σειρά από θέματα, τα οποία μαθητές και μαθήτριες θα πρέπει να κρατήσουν ως σημαντική γνώση για τον πλανήτη και τον Ελληνισμό.

Στις 238 σελίδες του βιβλίου υπάρχουν

τέσσερις αναφορές για τη Θράκη, που περιορίζονται σε έξι σειρές και μερικές λέξεις (!!!).

Συγκεκριμένα, στη σελίδα 166 υπάρχουν έξι προτάσεις για τη Θράκη ως ακμαίο κέντρο του Ελληνισμού, στη σελίδα 187 γράφονται οι λέξεις «οι Βούλγαροι κράτησαν τη Δυτική Θράκη», στη σελίδα 191 υπάρχει η αναφορά «η Ελλάδα κέρδισε τη Δυτική και την Ανατολική Θράκη» και στη σελίδα 200 αναφέρονται οι λέξεις «Η Ελλάδα αποσύρθηκε από την Ανατολική Θράκη...και δέχτηκε πρόσφυγες από την Ανατολική Θράκη, που εγκαταστάθηκαν στη Δυτική Θράκη».

Καμία αναφορά για τον ρόλο της Θράκης στην Επανάσταση, στον Μακεδονικό αγώνα, για τη Γενοκτονία που υπέστησαν οι Έλληνες στη Θράκη, ούτε βεβαίως για αγώνες και θυσίες και για πώς «κερδήθηκε» η Ανατολική και Δυτική Θράκη (υπονοείται ότι μπορεί και να έγινε στο Λόττο, στο Λαχείο, σε κλήρωση στο Ίντερνετ για να μην υπάρξουν προκλήσεις.....).

Το σχέδιο ανάπτυξης της Θράκης περνά πέραν των υποδομών και από την αυτογνωσία, τη Θρακική γνώση.

Εκεί θεωρούμε ότι, μεταξύ των άλλων, θα κριθεί κατά πόσο αυτή η περιοχή που μέσα σε 40 χρόνια έχει απωλέσει τον μισό πληθυσμό της θα επιβιώσει.

Γιατί υποδομές χωρίς ανθρώπους, υλική ανάπτυξη χωρίς υποκείμενα γνώστες της ιστορίας, Θράκη χωρίς Έλληνες με γνώση της Θράκης δεν έχει μέλλον.

Υ.Γ. Εδώ και χρόνια εντός και εκτός Ελλάδας αναδεικνύω τα παραπάνω ζητήματα, συν την απροκάλυπτη ρατσιστική, εθνικιστική και φασιστική παρέμβαση της Τουρκίας στη Θράκη. Το προσωπικό κόστος είναι αυτονόητο. Μία συνιστώσα του κόστους είναι δύο τουλάχιστον φορές, που γνωρίζω, «κόπηκα» από εισηγητής από τα Παγκόσμια Συνέδρια Θρακών.

Οι υπεύθυνοι πέραν ανατολικά του Έβρου, δυστυχώς κατοικοεδρεύουν και στη Θράκη.....

Θεοφάνης Μαλκίδης

Δρ. Κοινωνικών Επιστημών,

Αλεξανδρούπολη

Κοινωνει(ν)κά

ΜΕΤΑΜΟΣΧΕΥΣΗ

Ο λαός μας με την πλύση εγκεφάλου που υφίσταται κάθε μέρα, κατόντησε να μην ξέρει τι είναι σωστό, τι είναι καλό, τι είναι ωφέλιμο. Χάθηκε ή χάλασε το κριτήριο. Χρειάζεται λοιπόν "μεταμόσχευση" του χαλασμένου κριτηρίου. Και "μοσχεύματα" υπάρχουν άφθονα. Φρόντισαν γι' αυτό οι μυριάδες πρόγονοί μας που μας άφησαν κληρονομιά και παρακαταθήκη τα γερά όργανα της ύπαρξής τους (έργα, θυσίες και κείμενα) εναποτεθειμένα στο πνευματικό «ψυγείο» της Ιστορίας, για να τα χρησιμοποιούμε όταν η ανεπάρκεια της καρδιάς μας μάς οδηγεί στη νέκρωση και η τύφλωση της «έσω οράσεως»

μας βυθίζει στο αδιαπέραστο σκοτάδι.

Αυτοί είναι οι φιλεύσπλαχνοι «δωρητές πνεύματος», απείρως πολυπληθέστεροι από τους φειδωλούς «δωρητές σώματος» για να μην περιοριστεί η "δωρεά" τους σε ολιγάριθμα άτομα, αλλά για να δώσουν και πάλι "παλμό" και "εν-όραση" σ' ολόκληρο τον λαό.

Τότε και μόνο τότε ο λαός θ' ατενίσει τον κόσμο και την κατάσταση του με καινούρια ματιά, δηλαδή, θα αποκτήσει συνείδηση της ταυτότητάς του.

Από την ομάδα σύνταξης

ΓΙΑ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΕΥΗΜΕΡΙΑ

Για να υπάρξει ευημερία πρέπει πρώτα να υπάρχει παραγωγή αγαθών.

Χρειάζεται το επιχειρηματικό πνεύμα που δεν το έχουν όλοι και όσοι το έχουν θέλουν να έχουν τον έλεγχο της παραγωγής διότι κάθε καράβι θέλει και τον καπετάνιο του, όχι ότι οι άλλοι είναι άχρηστοι.

Χρειάζεται επίσης οι επιχειρηματίες να μην είναι πάνω από το κράτος που και αυτό πρέπει να είναι δομημένο πάνω σε αρχές δικαίου αποδεκτές από όλους τους πολίτες που θα πρέπει να έχουν τον ίδιο πολιτισμό για να είναι ίσοι. Το δίκαιο πρέπει να ακολουθεί τον θεϊκό νόμο διότι οι ανθρωπίνι νόμοι είναι σχετικοί.

Οι έννοιες της δεξιάς και της αριστεράς είναι απατηλά

κατασκευάσματα που εξυπηρετούν κομματικά και όχι εθνικά συμφέροντα.

Για να φύγουμε από την κρίση θα πρέπει:

Να αποκτήσουμε εθνική και πολιτισμική ταυτότητα.

Να φύγουμε από το ευρώ και να καταγγείλουμε το χρέος ως επαχθές.

Να τιμωρήσουμε αυτούς που μας έφεραν σε αυτή την κατάσταση, μόνο και μόνο για να αποκατασταθεί η έννοια του δικαίου και όχι από εκδίκηση.

Ηλίας Σταμπολιάδης, Καθηγητής Πανεπιστημίου

Ηράκλειο Κρήτης

**ΣΤΕΙΛΕ ΜΑΣ ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΣΟΥ.
ΓΡΑΨΕ ΜΑΣ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΣΟΥ.**

email: koinwnein@gmail.com

**Μα πάνω απ' όλα να φοβάστε
το πάθος του Έλληνα για την
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ του!**

